

[Jens Thoff]

foregår i relation til EF. Et flertal i Folketinget vedtog allerede i foråret 1992 denne lov sammen med fem andre, men de er aldrig nogen sinde trådt i kraft på grund af bøvl med EF eller EU, eller hvad man nu skal kalde det. Jeg synes, det er meget sigende for den måde, Folkestyret bliver udvandet på via EF-indblanding i tide og – mest – utide.

Kim Behnke (FP):

Uanset hvilke holdninger man i øvrigt har til begrebet erhvervszoner, uanset at der er nogle, der er modstandere af, at vi skal opnå de samme beskæftigelsesmæssige muligheder, som man f.eks. har gjort i Storbritannien, hvor man i perioden 1981-1986 opnåede den helt fantastiske situation, at der i 23 erhvervszoner blev etableret små 65.000 arbejdspladser, vel at mærke nye arbejdspladser – og jeg har fuld forståelse for, at der er nogle, der af ideologiske grunde er modstandere af det princip – så har jeg i al den tid, jeg har været beskæftiget her i Folketinget, haft den opfattelse, at når der var indgået et forlig, så skulle det overholdes. De gange, hvor Socialdemokratiet har indgået forlig med tidligere borgerlige regeringer, har vi ideologisk, politisk, været modstandere af indholdet, men vi har da selvfølgelig måttet respektere, at når der forelå en aftale, skulle den selvfølgelig gennemføres på de conditioner, der nærmere var aftalt.

Nu oplever vi så det helt usædvanlige, at der bliver indgået et forlig den 8. maj 1992, hvorefter de seks love, som er en følge af forliget, bliver vedtaget af Folketinget den 17. juni 1992; men dér er der så det ganske særlige, fordi det er erhvervszonelovgivning, at de skal, som det hedder, notificeres i EF.

De seks love bliver derfor sendt afsted til EF med beskeden: Vær venlig at godkende foretagendet. Fra EF-Kommissionen reagerer man derefter med et ønske om, at der bliver sat en beløbsgrænse for, hvor meget der f.eks. kan afskrives, hvor gunstigt det kan være for virksomhederne, fordi der i et eller andet omfang ligger en grad af subsidier i forhold til virksomheder, der ikke befinder sig i erhvervszoner. Og det er selvfølgelig fair nok, at EF hejser det hvide flag; det forventer vi også fra dansk side at EF gør, når tyskerne giver subsidier til deres stålskibsværfter osv.

Der gøres så fra den daværende regerings side i løbet af november-december 1992 forsøg på at finde en løsning, og vi når frem til, at den nuværende industriminister, hr. Trøjborg, så sent som den 11. februar dette år over for forligspartnerne bekræfter, at det stadig væk er målet, at man skal imødekomme EF's krav ved at indføre en beløbsgrænse på de nævnte 50.000 ecu.

Derfor har vi som forligspartner meget svært ved at forstå, hvorfor skatteministeren griber ind i sagen den 12. marts i år. Skatteministeren siger: »Dette her bliver noget juridisk-administrativt makværk; vi er nødt til at finde på noget andet«. Og skatteministerens forslag er så, at man helt friholder eksisterende virksomheder i erhvervszonerne, så de ikke kan nyde godt af de begunstigelser, der er.

Uanset hvordan man vender og drejer det, så er det en markant uddynding af selve erhvervszoneaftalen, at eksisterende virksomheder nu ikke længere kan være med. Derfor stiller vi på det møde, der bliver afholdt den 24. marts, det, synes vi selv, meget rimelige krav, at hvis vi skal, hvad skal man sige, klippe erhvervszoneordningen over, så den kun gælder fremtidige investeringer, så må det være rimeligt, at den tid, der er gået med notificering i EF, bliver godskrevet virksomhederne.

Et af de største problemer i denne her sag er, at begrebet etableringsfase og begrebet forsøgsperiode blandes sammen. Forsøgsperioden er der ingen tvivl om, den udløber den 31. december 1999. Etableringsfasen derimod er den, der er afgørende for landets kommuner, og det er den, der er afgørende for de virksomheder, som gerne skulle have glæde af ordningen, og den er nu skåret ned til kun at være lige over et år, hvor det var aftalt, at den skulle være to år. Vi foreslår derfor i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag – og der kommer et tilsvarende lovforslag i samme sag fra indenrigsministeren – at den dato, der hedder 1. januar 1995, skubbes til 1. januar 1996.

Det har ingen som helst praktisk betydning – jo, det har betydning for de virksomheder og de kommuner, som skal administrere det, at de får den fornødne tid til at få det op at stå, frem for at være henvist til, at det skal ske på så kort tid, så det måske er praktisk umuligt. Men det pudsige er faktisk, at denne datodiskussion ikke er nem, for kigger man i de 6 love, der er